

כיסא גלגלים במדרגות, ג'ודי טל

כשעליתי לכיתה א, אימא הלבישה אותי יפה. לבשתי מכנסיים חדשים ארוכים ודקים, כמו שאני אוהבת. המכנסיים האלה מכסים את הרגליים, אבל לא חם בהם מדי.

הגענו לבית-הספר, וחיפשנו את הרמפה (השיפוע) ליד השער. ברמפה אני אוכל לעלות בכיסא הגלגלים שלי – בלי אימא, כמו כולם, ולהגיע לכיתה.

המנהלת הבטיחה לאימא שהרמפה תהיה מוכנה עד תחילת שנת הלימודים. היא סיפרה לנו שלפי החוק, העירייה תבנה רמפה חדשה – במיוחד בשבילי! המנהלת אמרה גם שהיא גאה שילדה מוכשרת וחכמה כל כך, כמוני, תלמד בבית-הספר. והיא גם הבטיחה שאני ארגיש שייכת ובטוחה.

אבל לא מצאנו את הרמפה המובטחת. היו רק מדרגות. וכך אימא נאלצה להישאר אתי כל היום, כאילו אני ילדה טיפשה או תינוקית, שלא יכולה להסתדר בלי אימא. ואני דווקא כבר יודעת לרדת מכיסא הגלגלים אל האסלה ללא עזרה. אמנם בבית-הספר יש שירותי נכים רחבים, אבל הם לא נקיים. חבל שאני לא יכולה לעמוד מעל האסלה, כמו שאחרים עושים.

עוד באותו היום אימא רצה אל העירייה! חודש שלם היא נאלצה ללוות אותי לבית-הספר, עד שבנו את הרמפה. ומאז, תודה לאל, אני יכולה להסתדר לבד, כמו כולם!